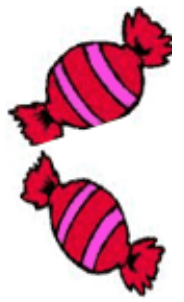

נא לא לקרא בזמן התפלה		
וקריאת התורה		
מוצט"ק	הד"נ	
20:05	18:57	קרית ארבע
20:05	18:56	חיספין
20:08	18:59	חיפה
20:05	18:52	ירושלים
20:07	19:08	תל אביב

פינוק לשבת

עלון השבת לילדים

שבת קדש פרשת עקב | כ"ג אב התשע"ב | גליון מספר 42 | שנה ראשונה

י"ל ע"י בית המדרש "אור שלום" שליד מוסדות קאמרנא בעיה"ק חברון תובב"א

- בעלון פרשת ואתחנן נפלה טעות - אתכם הסליחה.

נקדק אמחלבה

לע"נ טפסר משנה ינון יצחקי ז"ל

"הנסיון שהצמיח"

שבת שלום לכם, חברי היקרים והאהובים. יוצאים לטיול בהרי הגליל, הכריז אבא בבקר יום ראשון. יש!! עלו קולות השמחה מכל רחבי הבית. והיכן נלון שאל דביר? בטיול הזה נלון בשטח. נקים אהל בכל לילה במקום אחר. ענה אבא. וכך יצאה לה משפחתנו לטיול בארץ ישראל. ביום הראשון טיילנו בנחל שניר, צעדנו בצמוד למי הנחל הזורמים והקרים, כשמסביב עצי דלב ענקיים, מנהרות של סבך צמחי נחלים, וריחות מדהימים של טבע ירק. בצצהים ישבנו בצל העצים ואכלנו ארוחה טעימה שהביאה אמא מהבית, וכשסיימנו נקינו את המקום משאריות המזון והפסלת, והשלכנו לפח האשפה שהיה במקום. בשעות אחר הצהריים המאחרות חזרנו לרכב, ונסענו לפנתר ללינת הלילה. את האהל הקמנו ליד מי הפנתר, ואת השלחן המתקפל והפסאות העמדנו בצמוד, והתחלנו להכין את ארוחת הערב. בואו, אמר אבא. גלך לדוג דגים טריים לארוחת הערב. ישבנו על המזח, חפזת בידנו ואבא, הדליק פנס חזק והפנה אותו אל מי הפנתר. לא עבר זמן רב ודגים החלו מתקבצים סביב האור ומחר מאד לכדנו עשרה דגים גדולים וטריים. הגיע הזמן לחזור אמר אבא, כשהוא קם ממקומו ואנו אחריו. כשהגענו לאהל כבר עמד גריל הפחמים מוכן, וכלנו יחד עם אמא נקינו את הדגים וריח הדגים הנצלים על הפחמים מלא את חלל האויר. ארוחת ערב כזו לא אכלנו מזמן. לא נשאר פרוו, ואמא לא היתה צריכה לשכנע אף אחד לאכול. שבעים ועיפים נקינו את השלחן והאזור, והלכנו לישון. באמצע הלילה, נשמעו קולות רמים ליד האהל שלנו, שהפריעו לי לישון. מה הם חושבים לעצמם חשבתי לעצמי, הם לא רואים שיש כאן אנשים ישנים באהלים? עוד טרם הספקתי להבין והנה היה ברור לי שהחבורה הרעשנית הזו משתמשת בשלחן שלנו ללא רשות. אבא, קראתי מישהו משתמש בשלחן שלנו ללא רשות. בני היקר, אמר אבא, שהתעורר גם הוא מהרעש, בפרשת השבוע משה מלמדנו שכל מה שקורה לנו זה נסיון "המאכלך מן במדבר אשר לא ידעו אבותיך למען ענתך ולמען נסתך להיטבך באחריתך". כל נסיון קשה בתחילתו אך מטרתו להיטב לנו בסופו. כנראה שהחבורה הזו שמחו למצא שלחן נקי ומסדר לאכול, ואנו צריכים להיות שמחים שהקב"ה זכה אותנו שיהיה מישהו שיהנה ויאכל לשבע בנחת ובשמחה. מה אתם אומרים, חברים? נכון שזה מרגיז? אבל כשחושבים יותר לעמק, נכון שאבא שלי צודק?

שבת שלום ולהתראות בשבוע הבא בעלון פרשת ראה, יונתו.

גר ה' נשמת אדם
העלון יוצא לעלוי נשמת
התינוק יונתו פלמר
ה"ד

הַשְּׁבִילֵי הַפְּרָשָׁה

בתחלת הפרשה מזכרת הברכה התלויה בהתנהגותם של ישראל: באם ישמרו את המשפטים שנוקרו בפרשות הקודמות, מבטחים להם: ברכה, עשר ובריאות ונצחון על אויביהם. אך אם ישכחו את ה' ואת אשר עשה להם במדבר והולכים לארץ הטובה, לא יהיה ה' שומר להם והם יאבדו בין העמים. משה ממשיך להזכירם את מעשה עגל הזהב, כעס הקב"ה ושבירת הלוחות, תפלת משה לה' שיסלח להם ופסול הלוחות החדשים. ושוב מופיעות ההבטחות לפיריון הארץ ונשמים בעתם אם ילכו בדרך הטובה, אך בצרת ונלות יהיו מנת חלקם אם ירעו דרכיהם. צווי נוסף המופיע הוא ללמד את כל הדברים האלה לבניהם ולחקק אותם על מזוזה בפתח ביתם.

הַחִיצָה בְּפָרָשָׁה

- ☺ "אַרְצָא זֵית שְׁמֹן וּדְבַשׁ".
באיזה סוג דבש מדובר?
- ☺ כיצד נקרא יום מתן תורה
בפרשתנו?
- ☺ אלו סוגי מזיקים נמצאים במדבר?
- ☺ כיצד נקרא הגשם: א. הראשון
והאחרון?

סֹפֵר אֶלְחָן הַשֶּׁבֶת

רבי יעקב יוסף הרמון, שגור בסוף ימיו בירושלים, התמסר מאד לקיום מצוות הכנסת אורחים. גליל שבת הוא נהג להתעבב בבית הפנסות לאחר שהקהל עזבוהו, וטעמו היה אולי הוא ימצא עוד אורחים שלא מצאו מקום לסעד. לבדו היה מגיש לאורחים את ארוחתם ונהג היה לומר שבגניו הם, ואב לא חס על כבודו. עניי ירושלים מצאו אצלו מחסה. גם אלו שלא היו רוצים להכניסם לבתים אחרים, מפאת בריאותם הנפשית או לבשם המלכלך, מצאו מחסה בביתו. אהד האורחים שבאו אליו אכל בצורה רשלינית ופזר את האוכל על המפה. בשבת אחת, כשחזר רבי יעקב יוסף מבית הפנסות, הוא מצא את הארח יושב לבדו ליד שלחן קטן הרחק בפנת החדר. האורחים האחרים סדרו לו מקום שבו הוא לא יפריע להם. לאחר שנטל רבי יעקב יוסף את ידיו לארוחה, במקום להתישב כרגיל בראש השלחן, נטל את פסאו, נשא אותו אל השלחן הקטן והצטרף אל הארח. האורחים נטרדו ושאלו: ר' יעקב יוסף, מדוע אינך יושב בראש השלחן? והוא ענה: אינני חושב שהארח אוהב לשבת לבדו. רק לאחר בקשתם של האורחים, הוא נאות לחזר למקומו הרגיל, כשאותו ארח שהרחק יושב לצדו.

(מתוך הספר "טועמיה חיים זכר")

הַמִּשְׁפָּחָה בְּפָרָשָׁה

ברכת המזון היא הברכה היחידה שכתובה בתורה, "ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך על הארץ הטובה אשר נתן לך". חז"ל למדו מפסוק זה שמצוות ברכת המזון היא: ברכת הנו, ברכת הארץ וברכת בונה ירושלים. בשלש הברכות הללו המופיעות בסדור יש הודאות ובקשות רבות. ונשאלת השאלה, אם בתורה נאמר בקצרה "ואכלת ושבעת וברכת", מדוע חז"ל תקנו לומר הודאות ובקשות רבות כל כך בברכת המזון? לפי דברי ספר החנוכה: "לפי שרוב חטאות בני אדם יעשו בסבת רבוי האכילה והשתיה, כמו שכתוב "וישמן ישורון ויבעט". כמה פעמים הורינו, סבא וסבתא, דודים ודודות, אחים ואחיות, נתנו לנו משלהם? ואנחנו, כל כך התרגלנו שכל כך זה צריך להיות, עד ששכחנו לומר תודה, בכל פעם שאנו מקבלים דבר מה. חשוב לומר תודה אפילו אף פעמים, כי כך אנו מראים שאנו מעריכים את מי שנותנים לנו באהבה רבה.